

ĂLEX ROVIRA
ȘI
FRANCESC MIRALLES

POVEȘTI
CASĂ
TE IUBEȘTI
MAI MULT

Ilustrații de Raquel Díaz Reguera

Traducere din spaniolă
de Raluca Popescu

*Dedicată tuturor copiilor
care vor construi o lume mai bună*

DE CE AM SCRIS ACEASTĂ CARTE

Sunt nenumărate cărțile care își propun să le insufle copiilor valori; dar lipsește o carte care să îi ajute să își cultive stima de sine cu ajutorul unor povești care să le stimuleze imaginația, umorul și dragostea de sine, cea care îi va ajuta apoi să îi iubească și pe ceilalți.

În opinia psihologului Antoni Bolinches, copiii care cresc fără să li se cultive îndeajuns stima de sine încearcă toată viața să câștige afecțiunea celorlalți intrând în relații asimetrice sau chiar toxice, mereu dependenți de părerea altora și încercând să mulțumească pe toată lumea, ceea ce garantează că vor fi nefericiți.

În fiecare adult care nu are încredere în el se ascunde un copil care nu a învățat cât de importantă e stima de sine și nu crede că lumea trebuie să accepte miracolul unic și irepetabil al ființei sale, cum spunea marele muzician Pablo Casals.

Scriitoarea Toni Morrison era de părere că, dacă vrei să citești o carte anume, dar nu o găsești, înseamnă că trebuie s-o scrii chiar tu. Ne-am hotărât să publicăm cartea de față pentru ca

părinții să poată împărtăși cu copiii lor aceste povești menite să-i facă să reflecteze asupra valorii personale și asupra dreptului de a fi fericiți așa cum sunt, nu așa cum se așteaptă lumea să fie.

Această carte nu le oferă copiilor doar o călătorie amuzantă, plină de imaginație; fiecare dintre cele treizeci și cinci de povestiri ilustrează un aspect important al procesului de edificare a stimei de sine care, ca un far călăuzitor, le va arăta celor mici calea de urmat pentru a deveni adulți siguri pe ei, independenți și toleranți – față de sine și de ceilalți.

Îți mulțumim că ne ajuți să sădim semințele unei lumi mai frumoase, mai bune și mai responsabile.

Alex Rovira și Francesc Miralles

Cuprins

<i>De ce am scris această carte</i>	4
1 Acvila care nu voia să zboare	9
2 Doi cerșetori și o primejdie mare	14
3 Micul arcaș priceput	18
4 Viața văzută din autobuz	23
5 Mesajul inelului	27
6 Bufnița și turturica	32
7 Rai sau iad	35
8 Cei trei lei	39
9 Comoara rabinului	44
10 Femeia perfectă	49
11 Calul care a căzut în fântână	53
12 Urechi astupate	56
13 Prințul care voia să fie broscoi	60
14 Gemenii diferiți	66
15 Bambusul japonez	70
16 Piciorul cel urât și piciorul cel frumos	74
17 Noroc, sau ghinion?	79
18 Valoarea unei bancnote	84

19	Cei doi lupi	88
20	O afacere perfectă	93
21	Furia și săgețile	97
22	Opaițul orbului	101
23	Puterea minții	105
24	O întrebare fără răspuns	109
25	Limba	114
26	Copacul fermecat	120
27	Să umpli casa.	124
28	Mereu aceeași glumă.	129
29	Acvila și șoimul	134
30	Cele trei filtre.	139
31	Pietre mari și pietre mici	142
32	Ce dezordine!	147
33	Ochii inimii.	151
34	Niște pantofi moi	156
35	Cele două păsări cântătoare	160
	<i>Cele 12 chei ale stimei de sine la copii . . . . .</i>	<i>163</i>

ACVILA CARE NU VOIA SĂ ZBOARE

Când singura soluție e să sari

Trăia odată un rege puternic căruia îi plăceau foarte mult păsările. De fapt, nu îi plăceau, îl fascinau de-a dreptul!

Palatul lui avea o grădină uriașă care adăpostea mii de păsări, unele în colivii de aur, iar altele, deja îmblânzite, care zburau libere. Unele aveau pene viu colorate, altele cântau minunat; unele erau mari cât un om, iar altele atât de mici că încăpeau în buzunarul prim-ministrului; unele aveau pene mătăsoase, altele vorbeau ca oamenii.

Când nu era prins cu treburile împărăției, regelui îi plăcea să stea ore în șir în micul lui colț de rai. Toate păsările de acolo îi umpleau inima de fericire.

Toate? Aproape toate...

Mai era o pasăre care nu știa nici să cânte, nici să vorbească. Penele îi erau aspre și de un pământiu trist. Stătea tăcută pe o creangă, fără să facă nimic. Era o acvilă.

— Stăpâne, de ce ții această pasăre care nu face nimic? l-a întrebat pe rege într-o zi cel mai mic dintre paji.

— Un sultan din Orient mi-a dăruit-o pe când era un puișor... Mi-a spus că nicio pasăre nu zboară mai sus ca ea. Dar a trecut mai bine de un an și ea nu se clintește de pe această creangă, nici ziua, nici noaptea. Nu înțeleg!

De când stătea în grădină, slujitorii îi dăduseră acvilei cea mai bună mâncare și o apăraseră de furtuni cu un baldachin. O îngrijea cel mai de seamă doctor. Pajii îi vorbeau cu blândețe, iar muzicanții din palat cântau anume pentru ea.

Dar nimic nu o făcea pe pasărea dăruită de sultan să-și ia zborul, așa că regele a chemat îmblânzitori pricepuți din toate colțurile lumii.

„Acvila e sănătoasă și fericită. Dar are nevoie de o acvilă mai bătrână de la care să învețe“, spuse primul îmblânzitor. Regele a dat poruncă să fie adusă în grădină cea mai bătrână acvilă din țară. De fiecare dată când aceasta își lua zborul de pe creangă, acvila cea tânără o privea liniștită. Într-o zi, acvila cea bătrână se plictisi să tot îi arate cum se face și dispăru în țării.

Al doilea îmblânzitor spuse: „O voi învăța eu să zboare“. Se urcă în copac și sări de pe creangă, legat cu niște frânghii. O dată, de două ori, de trei ori, și tot așa. Într-o zi, frânghiile s-au rupt și el a căzut pe pământ, rupându-și mâinile și un picior. Acvila tot nu se clintise.

Îmblânzitori din toate colțurile lumii s-au perindat unul după altul, atrași de răsplata făgăduită de rege. Dar niciunul nu izbutea s-o facă pe acvilă să zboare.

Regele își pierduse speranța și cheltuisese o groază de bani.

— Va trebui să o ucid, îi spuse el într-o zi pajului celui mic. Celelalte păsări se vor lua după ea și se vor lenevi!

Pajul, care îndrăgise pasărea, îl rugă pe rege să-l lase și pe el să-și încerce norocul cu acvila cea îndărătnică. Regele se învoi, încredințat că pajul nu va reuși. Însă prinsese drag de băiat, căci era harnic și inimos, și nu voia să îl dezamăgească.

La amiază, regele fu chemat în grădină.

Nu îi veni să-și creadă ochilor! Acvila lui zbură în înaltul cerului, mai sus ca oricare altă pasăre. Plutea printre nori, iar aripile ei păreau să atingă soarele!

— Cum ai făcut? Ai reușit ce n-au putut atâția!
— A fost ușor, Maiestate! răspuse băiatul cu un zâmbet. Am tăiat creanga.

Din acea zi, acvila zboară atât de sus încât, spun învățații, o văd și cei din alte împărății. 🌿

GÂNDEȘTE ȘI CREȘTE

„Zona de confort“

Aceasta este denumirea dată de psihologi locului în care ne simțim bine, în largul nostru. Și nu e vorba despre un fotoliu moale! Zona ta de confort poate fi:

- Grupul de prieteni cu care discuți mereu aceleași lucruri
- Jocul pe computer pe care îl știi pe dinafară
- Lucrurile pe care le faci tot timpul pentru că ți-e foarte ușor să le faci
- Sau pur și simplu faptul că nu faci nimic pentru că așa e cel mai comod.

Dar, dacă vrei să zbori, la fel ca acvila care se simțea bine pe ramura ei, trebuie să încerci ceva nou: să exersezi și să te deprinzi să cânti la un instrument, să înveți o limbă străină și astfel să îți faci prieteni noi, la care nici nu te gândea, să înfrunți ceea ce te sperie, păstrându-ți cumpătul, pentru a-ți lărgi orizontul; o să te surprinzi și pe tine însuși și vei deveni mai bun...

La început te vei simți nesigur, dar mai apoi vei fi mândru să vezi că lumea ta se lărgeste și se îmbogățește.

Tocmai teama de a greși ne face să greșim, iar curajul și dorința de a crește ne dau aripi și nouă, și celor din jur.

De-a lungul vieții, toți suntem nevoiți să ne desprindem de pe multe ramuri ca să fim fericiți și să trăim demn, iar când o facem le arătăm și celorlalți ce frumos și ce necesar este să îndrăznești să zbori.

2

DOI CERȘETORI ȘI O PRIMEJDIE MARE

Greutățile ne unesc

La marginea unui oraș, într-o pădure, trăiau doi cerșetori, fiecare în cocioaba lui. Unul era orb, iar celălalt, șchiop.

Deși erau vecini, nu-și mai vorbeau de multă vreme, nici ei nu mai știau de ce. Poate se certaseră pe niște mâncare, pentru un bănuț sau o haină de căpătat. Sau poate se înstrăinaseră fără niciun motiv.

Într-o noapte se porni o furtună cumplită, iar trăsnetul lovi un copac. Cât ai clipi, focul se întinse, și toată pădurea fu cuprinsă de flăcări.

Șchiopul își dădu seama că nu va scăpa cu viață, căci vâlvătaia se răspândea mai repede decât putea el merge. Nu avea cum să